

ומשלימו לכביצה, וביחד הם מקבלים טומאה מהבית.⁽⁹⁾

מאי? מי אמרינן מרמצטרף לענין טומאה ע"י זריקה זו, הרי היא זריקה חשובה, ולכן מייחייב נמי לענין שבת כאילו הוא בשיעור כגרוגרת.⁽¹⁰⁾

או דילמא, כל לענין שבת — כגרוגרת בעיני?⁽¹¹⁾

אמר ליה רב נחמן: תניתוה בכרייתא: אבא שאול אומר: שתי הלחם ולחם הפנים שיעורן לענין הוצאה בשבת כגרוגרת.

ואמאי צריך כגרוגרת? לימא מדלענין ליפסל ביוצא מהעזרה, שיעורו בכזית, הרי צא-ב שחשובה הוצאה זו שעל ידה נפסל הכזית, והאוכלו עובר עליו בלאו, לענין שבת נמי תחשב הוצאתו בכזית?

אלא, ודאי לא אמרינן האי סברא.

ודחינן: הכי השתא?! מהו הדמיון?

התם, מראפקיה חוץ לחומת העזרה, מיד איפסיל ליה ביוצא. ואילו אשבת — לא מייחייב עד דמפיק ליה לרשות הרבים.

מקבל טומאה. שאם הנידון היה רק לענין לטמא אחרים לא שייך לומר מיגו, שהרי עדיין לא חל שום איסור מיוחד ע"י ההצטרפות עד שיטמא אחרים. מהרש"א [וכ"ה ברמב"ן].

10. הקשו הראשונים, הא בעינן עקירה והנחה כדי להתחייב בשבת, ובשלמא הנחה יש לומר דחשובה הנחה זו שעל ידה מצטרף לענין טומאה, אבל עקירה, למה יתחייב עליה, מאחר שאין בה אלא כזית. ותירצו דאף העקירה חשובה כיון שלצורך הנחה חשובה עשה אותה. ועוד תירצו בשם רבינו שמואל, דעל העקירה בלאו הכי חייב בכזית בלבד, כיון שאז עדיין היתה תרומה טהורה וזר לוקה עליה בכזית, וגם ראיה לאכילת כהנים, הלכך חשיבא היא. וכל הנידון הוא רק על ההנחה לאחר שנטמאה, שבטל ממנה איסור זרות, ואין חשיבותה רק משום הצירוף עם הפחות מכביצה. והראשונים האריכו בביאור שיטה זו, ועיין בספר תוצאות חיים סי' י"ח.

11. הקשה הרש"ש, הרי כל השיעור של גרוגרת נאמר רק במאכל אדם וכאן שהתרומה נטמאת

נטמא מקודם לכן הרי "שבע לה טומאה", ושוב אינו מקבל טומאה, וממילא אינו מצטרף אח"כ עם הכזית לקבלת טומאה ביחד.

9. בתוד"ה כגון, מבארים למה נקט האיבעיא בורק ולא במכניס בידו, שדוקא בורק באין איסור טומאה ושבת ביחד, שאין נחשבת הנחה עד שינוח ממש, ואז הוא מצטרף עם הפחות מכביצה, אבל מכניס הוי הנחה מיד שהגיע תוך שלשה טפחים לקרקע, כמבואר לעיל פ, א ואילו טומאה לא באה עד שיצטרף עם הפחות מכביצה.

ולכן נקט בכזית דוקא, ולא בפחות מכזית שהצטרף ונשלם לכביצה, משום שדוקא בכזית נפק"מ בו עצמו במה שהצטרף, שעתה יש עליו איסור של אכילת תרומה בטומאה, משא"כ בפחות מכזית אינו אלא חצי שיעור.

ולכן נקט דוקא בכזית תרומה ולא חולין, אעפ"י שיש נפק"מ שע"י ההצטרפות הוא נטמא, מ"מ כיון דאין איסור לאכול חולין בטומאה לא שייך לומר מיגו דמצטרף לענין טומאה מצטרף נמי לענין שבת [וזה כוונת התוס' לעיל עיין הערה 7] דמסוגיין משמע דפחות מכביצה אינו